

Arrest

nr. 152 849 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten J. VAN DEN ABEELE en M. KALIN, beide optredend loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Kazachstan en van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw ouders A. A. (...) en A. G. (...) (O.V. (...)) en minderjarige broer en zus in het dorp Chilik, niet ver van Almaty. U verklaarde dat uw grootmoeder en uw vader actief de Oeigoerse gemeenschap in China hielpen. Ze boden financiële hulp en hielpen Oeigoeren China verlaten. Uw grootmoeder reisde voor dat doel vaak naar China. In de zomer van 2010 keerde uw grootmoeder niet terug van een dergelijke reis naar China. Ze bleek daar te zijn gedood en haar stoffelijk overschot werd gerepatrieerd. Daarna nam uw vader de zaak op zich. Hij deed de financiën en hielp Oeigoeren vluchten. Eind augustus 2011 verhuisden jullie naar Almaty. U wist toen niet waarom dat was. Vanaf september 2011 ging u in Almaty naar het college.

Op een dag in september 2011 werd uw vader thuis gearresteerd. U was op dat moment thuis en hoorde uw moeder roepen. U liep op het geroep af en zag dat uw vader door twee mannen werd vastgehouden. Het enige dat u kon bedenken was foto's nemen met uw telefoon van hoe uw vader werd meegenomen. Een van de mannen zag dat en greep u vast om uw telefoon af te nemen. U kon echter ontkomen en liep weg naar de tuin. U ging naar een vriend waar u de foto's op zijn pc kon zetten. 's Avonds ging u terug naar huis. Uw vader was er niet. De volgende dag ging u naar school. Toen u na de school naar huis kwam, werd u aan de bushalte vlakbij uw woning door twee mannen aangesproken. Een van hen greep u vast. De mannen beledigden u en namen uw telefoon af. Ze bedreigden u en zeiden dat u geluk had dat u nog klein was, maar dat ze u wel zouden vinden als u groter was. U slaagde erin te ontkomen en ging naar huis. De volgende ochtend kwam uw vader thuis. Hij legde niet uit wat er allemaal aan de hand was, maar zei wel dat jullie Kazachstan zouden verlaten. Hij begon met de voorbereidingen van de reis. Tot november ging u nog naar school. Uw vader ging enkel nog ergens heen als hij vergezeld was van zijn broer. Midden november 2011 waren de documenten klaar en verlieten jullie Kazachstan. Uw ouders vroegen in België asiel aan op 16 november 2011. U was toen nog minderjarig. Op 20 december 2012 werd in het kader van de asielaanvraag van uw ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bij arrest bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 april 2013. Op 10 april 2014 werd u achttien jaar. Later dat jaar vernamen jullie van uw oom in Kazachstan dat er twee convocaties van de politie voor u waren toegekomen waarbij u zich moest aanbieden op 5 mei 2014 en 5 augustus 2014. Op 22 oktober 2014 diende u zelf bij de Belgische asielinstanties een asielaanvraag in. Nadien kwamen er twee convocaties van het militair commissariaat waarbij u zich op 21 oktober 2014 moest aanbieden voor het medisch onderzoek en op 11 november 2014 voor het aanvangen van uw legerdienst. Uw oom stuurde deze documenten per post op.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), geboorteakte (origineel), twee convocaties van de politie (origineel), twee convocaties van het militair commissariaat (origineel), foto's (originelen), informatie over de situatie van Oeigoeren (kopies), ondersteuningsbrieven van uw Belgische school en vrienden (origineel), een akte betreffende de brand in uw woning (origineel), een opsporingsbericht van uw vader (kopie), enveloppen (originelen), een aanbevelingsbrief van een Oeigoerse organisatie in België, een attest van een neuroloog.

B. Motivering

In verband met uw vrees in geval van terugkeer naar Kazachstan, verklaart u enerzijds niet zeker te weten of u nog steeds Kazachs staatsburger bent en anderzijds verklaart u te represailles vanwege de autoriteiten te vrezen omdat u foto's hebt genomen van de arrestatie van uw vader.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielaanvraag beoordeeld moet worden ten opzichte van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit. Op het moment van uw vertrek uit Kazachstan had u het Kazachs staatsburgerschap en u reisde met een Kazachs paspoort dat werd uitgereikt op 30 maart 2011. U verklaarde er echter niet zeker van te zijn dat u nog steeds Kazachs staatsburger bent, aangezien u geen Kazachse identiteitskaart heeft omdat u op het moment dat u er één zou krijgen niet meer in Kazachstan verbleef en u bovendien reeds drie jaar in het buitenland verblijft zonder te zijn geregistreerd bij de Kazachse ambassade (zie CGVS, p. 2). Er moet echter worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de bepaling dat personen ook het staatsburgerschap konden verliezen indien zij drie jaar lang verzuimden zich te laten registreren bij een consulaat van Kazachstan in het land van verblijf, via een amendement van 22 juli 2011 uit de wet werd geschrapt. Aldus blijkt dat u nog steeds Kazachs staatsburger bent en dat uw asielaanvraag ten opzichte van Kazachstan beoordeeld moet worden.

Wat betreft uw vrees voor represailles vanwege de Kazachse autoriteiten omdat u foto's had gemaakt van de arrestatie van uw vader, kan worden vastgesteld dat deze volledig voortvloeit uit het asielrelaas dat door uw ouders in het kader van hun asielaanvraag werd aangehaald. U verklaarde immers dat de politiemannen die u aanvielen en daarbij uw telefoon afnamen, u bedreigden en zeiden dat ze u wel zouden vinden als u groter was. Kort nadat u achttien werd, begonnen er convocaties voor u toe te komen op uw thuisadres. Aanvankelijk ging het om twee convocaties van de politie en toen u daar niet op inging, kreeg u convocaties van het militair commissariaat. Een eerste convocatie was voor het medisch onderzoek, de tweede om effectief aan uw legerdienst te beginnen aangezien achteraan op de convocatie bijgeschreven staat dat u onder meer warme kleren moet meebrengen. U verklaarde hierbij dat de convocaties louter dienen als een voorwendsel en dat het er niet toe doet of u geschikt voor de legerdienst wordt bevonden of niet. Normaal gezien worden Oeigoeren niet opgeroepen voor hun legerdienst, omdat ze een minderheid vormen in Kazachstan is zijn zij niet verplicht om legerdienst te doen. De autoriteiten willen enkel dat u zich aanbidet omdat u nu achttien bent en wettelijk gezien ook vervolg kan worden. Omdat ze uw vader niet kunnen vinden, proberen ze het nu via u (zie CGVS, p. 4,

5 en 9). Er moet echter worden beklemtoond dat de asielaanvraag van uw ouders werd afgewezen door het Commissariaat-generaal wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de documenten die u in dit verband voorlegde (twee convocaties politie en twee convocaties militair commissariaat) moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land een hoge graad van corruptie heerst waardoor ervan uit kan worden gegaan dat allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Kazachse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas. Wat de twee politieconvocaties betreft moet bovendien opgemerkt worden dat zij niet vermelden in het kader van welke zaak u wordt opgeroepen. Aldus moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van het aanvullende stuk dat u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, is het stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig om een ander licht te kunnen werpen op de hierboven gedane vaststellingen.

U legde daarnaast ook documenten voor die reeds door uw vader in het kader van zijn asielaanvraag werden voorgelegd en waarover werd geoordeeld dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet konden herstellen (opsporingsbericht en verslag van de brandweer) (zie Arrest RVV, punt 2.14). U voegde hier nog enkele foto's aan toe van jullie afgebrande huis, jullie gedode hond, het politiekantoor van Chilik en het opsporingsbericht van uw vader dat aldaar ophangt. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat de bewijswaarde van foto's relatief is en uit de door u voorgelegde foto's niet kan worden opgemaakt dat het daadwerkelijk over uw huis en uw hond gaat en dat het afgebeelde politiekantoor daadwerkelijk dat van Chilik betreft. Wat de foto van het opsporingsbericht betreft, wordt verwezen naar het arrest van de Raad dat stelt dat de bewering dat uw vader door de Kazachse autoriteiten gezocht wordt, niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen.

Voorts legde u een foto voor waarop u te zien bent met een vlag in uw handen en tevens enkele foto's waarop uw vader te zien is met volgens uw verklaringen vooraanstaande personen uit de Oeigoerse gemeenschap en een foto van uw vader tijdens een protestactie voor de Chinese ambassade. Wat betreft de foto's van uw vader met volgens uw verklaringen vooraanstaande personen uit de Oeigoerse gemeenschap moet worden vastgesteld dat deze foto's, zoals reeds door de Raad werd aangestipt, de vooraanstaande positie van uw vader niet aantonen. De foto waarop uw vader staat tijdens een protestactie doet dat evenmin. Deze foto toont enkel aan dat uw vader een keer deelnam aan een dergelijke actie, net zoals de foto waarop u met een vlag staat. Hoe dan ook zijn beide foto's niet van die aard om een reëel risico op vervolging of ernstige schade aan te tonen in hoofde van u of uw vader.

Uit de brief van de voorzitter van de Association des Ouïghours de Belgique, die een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, kan niet worden afgeleid dat u een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade loopt. Er wordt in algemene bewoordingen melding gemaakt dat u en uw familie etnische Oeigoeren bent en dat dat u in confrontatie brengt met Kazachstan en China. Welnu, volledigheidshalve zij erop gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China. Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees of een dergelijk bijzonder profiel niet aannemelijk maakt, en dat ook reeds in de asielbeslissing in hoofde van uw vader besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven. Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies evenmin wijzigen. Uw paspoort en geboorteakte hebben enkel betrekking op uw identiteit. De algemene informatie over Oeigoeren handelt niet over u persoonlijk. De enveloppen tonen enkel aan dat er vanuit Kazachstan

brieven naar België werden gestuurd. Het attest van de neuroloog stelt enkel dat u zich op de consultatie heeft aangeboden en de (aanbevelings)brieven van uw school en vriend(inn)en hebben enkel betrekking op uw integratie in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij is tevens van mening dat er *in casu* sprake is van machtsverschrijding. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat er eveneens sprake is van een manifeste appreciatiefout en dat verwerende partij “*de principes schendt van goede administratie en evenredigheid*”.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag steunt op het door haar vader voorgehouden asielrelaas. De asielaanvraag van de vader van verzoekende partij van 16 november 2011 werd door verwerende partij bij beslissing van 20 december 2012 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan de vader van verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 101 694 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2013 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1), waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van de vader van verzoekende partij – waar verzoekende partij zich op steunt voor haar eigen asielaanvraag – ongeloofwaardig is. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in deze eerdere asielaanvraag van haar vader werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat deze beslissing in beroep werd bevestigd, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

2.2.6.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven. Verzoekende partij legt uit dat zij, eens zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten, zij zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigen die haar asielrelaas kunnen bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en men hier in dergelijke geestestoestand niet aan denkt. Verzoekende partij wenst er vervolgens aan te herinneren dat, indien de bewijslast inderdaad op haar rust, deze wel dient te worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier, gelet op de zeer speciale situatie waarin een (kandidaat-)vluchteling zich bevindt. De bewijslast moet beoordeeld worden in functie van de reële mogelijkheden voor de kandidaat-vluchteling om de bewijzen in kwestie te vergaren, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wijst vervolgens op de “*constante rechtspraak*” volgens dewelke de asielzoeker kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas, hetgeen volgens haar *in casu* het geval is. Verzoekende partij duidt er ten slotte nog op dat, wanneer er twijfel blijft bestaan, deze ten goede dient te komen aan de asielaanvrager.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verzoekende partij nergens wordt verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar asielrelaas te staven, noch blijkt dat van haar verwacht wordt dat zij zich nog langer in gevaar zou hebben gebracht om bepaalde documenten te verzamelen. De argumentatie die dienaangaande wordt aangevoerd is dan ook niet relevant.

Aangaande het betoog dat verzoekende partij kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas en dat, wanneer er twijfels zijn, haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens benadrukt de Raad wederom dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing – en uit onderhavig arrest – blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Bijgevolg kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om met concrete argumenten de motivering in de bestreden beslissing dat de door

verzoekende partij aangebrachte elementen niet van aard zijn om de in het kader van de asielaanvraag van haar ouders vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op te heffen, te weerleggen. Verzoekende partij betoogt desbetreffend louter dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Evenwel merkt de Raad op dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging geen enkel soelaas biedt, aangezien het verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij wijst op haar Oeigoerse origine en stelt dat *“deze minderheid sinds altijd discriminaties en onrechtvaardigheden van de Kazachse overheid ondergaat”*, wijst de Raad erop dat door verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat louter de etnische origine van verzoekende partij evenmin aanleiding geeft om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden, daar uit de informatie blijkt dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie aangebracht die aantoonst dat de informatie waarop verwerende partij zich daaromtrent baseert (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 6) niet correct is. De Raad merkt verder op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat dit *in casu* het geval is.

2.2.9. Per fax van 21 augustus 2015 brengt verzoekende partij nog een getuigenverklaring van ene K. N. aan, waarin gesteld wordt dat de familie van verzoekende partij reeds goed Nederlands kent en goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat de kinderen van A. A. en A. G. het goed doen op school. De Raad merkt evenwel op dat dit alles niet relevant is bij de beoordeling van een asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonst dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het door haar ouders voorgehouden relaas bij hun asielaanvraag – waarop verzoekende partij zich voor haar eigen asielaanvraag steunt – te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het

redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT